

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 16 2019, nummers 452 – 497, vrijdag 26 april 2019

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl
Telefoon 088 361 1020
Citeertitels JnB 2019

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht.....	3
Handhaving	6
Omgevingsrecht	7
Wabo	7
8.40- en 8.42-AMvB's.....	11
Wro	12
Natuurbescherming.....	13
Waterwet.....	13

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Ziekte en arbeidsongeschiktheid.....	14
Bijstand	15
Volksverzekeringen.....	16
Bestuursrecht overig	19
Belastingdienst-Toeslagen.....	19
Huisvesting	20
Onderwijs	21
Rijkswet op het Nederlanderschap	21
Wegenverkeerswet	23
Wet bescherming persoonsgegevens	26
Wet openbaarheid van bestuur	27
Wet minimumloon en minimumvakantiebijslag	30
Vreemdelingenrecht.....	30
Regulier.....	30
Asiel.....	31
Richtlijnen en verordeningen	34
Procesrecht.....	35

Algemeen bestuursrecht

JnB2019, 452

MK ABRS, 24-04-2019, 201801734/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Bladel.

Awb 1:3

BESLUIT. GEDOGEN. Uitspraak grote kamer. Afwijking van conclusie van staatsraad advocaat-generaal van 16 januari 2019 ([ECLI:NL:RVS:2019:86](#)). Een gedoogbeslissing, een weigering een gedoogbeslissing te nemen en een intrekking van een gedoogbeslissing zijn geen besluiten in de zin van de Awb en worden daarmee ook niet gelijkgesteld. Tegen een gedoogbeslissing kunnen geen bestuursrechtelijke rechtsmiddelen (meer) worden aangewend. Slechts in zeer uitzonderlijke gevallen kan hiervan worden afgeweken. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 9 maart 2011 ([ECLI:NL:RVS:2011:BP7160](#)).

[ECLI:NL:RVS:2019:1356](#)

Bij deze uitspraak is een [persbericht](#) ("Gedoogbeslissing is geen besluit en kan dus niet worden aangevochten bij de bestuursrechter") uitgebracht.

JnB2019, 453

MK ABRS, 17-04-2019, 201800529/1/A3 en 201800532/1/A3

staatssecretaris van Financiën.

Burgerlijk Wetboek Boek 2 19 lid 1 aanhef en onder a, 5 en 6, 23c lid 1

Wet op de internationale bijstandsverlening bij de heffing van belastingen (hierna: Wib)

BELANGHEBBENDE. I.c. zijn de hoger beroepen van NMF B.V. niet ontvankelijk omdat zij hangende de hoger beroepsprocedure op grond van artikel 2:19, zesde lid, niet langer bestaat. Dat zij wellicht kan herleven door heropening van de vereffening te verzoeken indien een vordering tot schadevergoeding wordt gedaan of aan NMF wordt toegewezen, doet daar niet aan af omdat een dergelijk verzoek tot heropening niet is gedaan of toegewezen.

Besluiten waarbij de staatssecretaris heeft besloten om op grond van de Wib aan de bevoegde fiscale autoriteiten van Polen en Bulgarije informatie te verstrekken over NMF B.V. [appellante; hierna: NMF]. [...]

De staatssecretaris stelt zich op het standpunt dat de hoger beroepen van NMF niet ontvankelijk zijn omdat NMF is opgeheven en NMF na voltooiing van de vereffening op 24 december 2018 is opgehouden te bestaan. [...]

Na het instellen van de hoger beroepen heeft de aandeelhouder op 12 oktober 2018 NMF ontbonden en een vereffenaar aangesteld. Op 24 december 2018 is de vereffening afgerond en is daarvan mededeling gedaan aan de Kamer van Koophandel. Op 22 januari 2019 is de registratie in de Kamer van Koophandel beëindigd wegens het beëindigen van de vereffening.

De vereffenaar van NMF heeft de vereffening hangende deze hoger beroepsprocedures beëindigd. Er is geen verzoek tot heropening van de vereffening op grond van artikel

2:23c, eerste lid, van het BW gedaan, ook niet in verband met deze hoger beroepen en de daarin vervatte verzoeken tot schadevergoeding.

Gelet op het voorgaande heeft NMF op 24 december 2018 op grond van artikel 2:19, zesde lid, van het BW opgehouden te bestaan.

De conclusie is dat de hoger beroepen van NMF niet ontvankelijk zijn omdat zij sinds 24 december 2018 niet langer bestaat. Dat zij wellicht kan herleven door heropening van de vereffening te verzoeken indien een vordering tot schadevergoeding wordt gedaan of aan NMF wordt toegewezen, doet daar niet aan af omdat een dergelijk verzoek tot heropening niet is gedaan of toegewezen. [...]

[ECLI:NL:RVS:2019:1214](https://ecli.nl/rvs/2019:1214)

JnB2019, 454

ABRS, 17-04-2019, 201805231/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Gooise Meren.

Awb 1:2 lid 1

BELANGHEBBENDE. Omgevingsvergunning voor het wijzigen van het gebruik van een gebedshuis en het aansluitend terrein. I.c. kan [appellante] niet als belanghebbende worden aangemerkt. Uiterlijk tijdens de bezwaartermijn moet aan de eis van belanghebbendheid worden voldaan. [appellante] heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij eerder, namelijk tijdens de bezwarentermijn, feitelijk op het naastgelegen perceel is gaan wonen.

[ECLI:NL:RVS:2019:1176](https://ecli.nl/rvs/2019:1176)

JnB2019, 455

MK ABRs, 24-04-2019, 201804872/1/A3

raad van Discipline Amsterdam.

Awb 1:1 lid 2 aanhef en onder c

Advocatenwet 46aa, 46b lid 2

BESTUURSORGAAN. De raad van Discipline is geen bestuursorgaan. De raad is namelijk op grond van de artikelen 46aa en 46b, tweede lid, van de Advocatenwet een onafhankelijk bij wet ingesteld orgaan dat met rechtspraak is belast. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRs van 1 juni 2005 ([ECLI:NL:RVS:2005:AT6553](https://ecli.nl/rvs/2005:AT6553)).

[ECLI:NL:RVS:2019:1306](https://ecli.nl/rvs/2019:1306)

JnB2019, 456

ABRS, 24-04-2019, 201806751/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Putten.

Awb

VERTROUWENSBEGINSEL. Het voeren van minnelijk overleg als zodanig sluit niet uit dat alsnog dwangsommen kunnen worden ingevorderd. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRs van 19 juli 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:1946](https://ecli.nl/rvs/2017:1946).

[ECLI:NL:RVS:2019:1301](https://ecli.nl/rvs/2019:1301)

Zie in dit verband ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Handhaving" (JnB2019, 461).

JnB2019, 457

ABRS, 17-04-2019, 201805700/1/A1

algemeen bestuur van de bestuurscommissie van stadsdeel Centrum van de gemeente Amsterdam, thans: college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

Awb 7:9

HOORPLICHT. I.c. is het nadere welstandsadvies geen nieuw feit als bedoeld in artikel 7:9 van de Awb. Een advies dat voortbouwt op een eerder advies kan in de regel niet worden beschouwd als een na het horen aan het bestuursorgaan bekend geworden feit als bedoeld in artikel 7:9 van de Awb, dat voor het op bezwaar te nemen besluit van aanmerkelijk belang kan zijn. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRs van 6 februari 2008, [ECLI:NL:RVS:2008:BC3620](https://www.ecli.nl/nl/RVS:2008:BC3620).

[ECLI:NL:RVS:2019:1247](https://www.ecli.nl/nl/RVS:2019:1247)

JnB2019, 458

ABRS, 15-04-2019 (publ. 17-04-2019), 201900320/2/A3

minister van Justitie en Veiligheid.

Awb 8:29 lid 1 en 3

Wet justitiële en strafvorderlijke gegevens (hierna: Wjsg)

GEHEIMHOUDING. Het enkele feit dat in de Wjsg een regeling omtrent geheimhouding is opgenomen, betekent niet zonder meer dat gewichtige redenen aanwezig zijn als bedoeld in artikel 8:29, eerste lid, van de Awb die beperking van de kennisneming rechtvaardigen. Deze regeling ontslaat de bestuursrechter niet van de verplichting om op grond van artikel 8:29, derde lid, van de Awb te beoordelen of zodanig gewichtige redenen aanwezig zijn dat uitsluitend de bestuursrechter kennis mag nemen van overgelegde justitiële gegevens. Bij deze beoordeling dient gewicht te worden toegekend aan het uit de Wjsg blijkende belang bij geheimhouding van die gegevens.

[ECLI:NL:RVS:2019:1177](https://www.ecli.nl/nl/RVS:2019:1177)

JnB2019, 459

MK ABRs, 17-04-2019, 201805026/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Den Haag.

Awb 8:13

VOEGING. De wet voorziet niet in de bevoegdheid voor de Afdeling om een besluit waartegen beroep bij de rechtbank kan worden ingesteld gevoegd met het hoger beroep tegen een ander besluit te behandelen, ook al betreffen beide besluiten dezelfde belanghebbende.

[ECLI:NL:RVS:2019:1099](https://www.ecli.nl/nl/RVS:2019:1099)

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB2019, 460

MK ABRS, 24-04-2019, 201801734/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Bladel.

Awb 1:3

GEDOGEN. BESLUIT. Uitspraak grote kamer. Afwijking van conclusie van staatsraad advocaat-generaal van 16 januari 2019 ([ECLI:NL:RVS:2019:86](#)). Een gedoogbeslissing, een weigering een gedoogbeslissing te nemen en een intrekking van een gedoogbeslissing zijn geen besluiten in de zin van de Awb en worden daarmee ook niet gelijkgesteld. Tegen een gedoogbeslissing kunnen geen bestuursrechtelijke rechtsmiddelen (meer) worden aangewend. Slechts in zeer uitzonderlijke gevallen kan hiervan worden afgeweken. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 9 maart 2011 ([ECLI:NL:RVS:2011:BP7160](#)).

[ECLI:NL:RVS:2019:1356](#)

Bij deze uitspraak is een [persbericht](#) ("Gedoogbeslissing is geen besluit en kan dus niet worden aangevochten bij de bestuursrechter") uitgebracht.

JnB2019, 461

ABRS, 24-04-2019, 201806751/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Putten, appelland.

Awb 5:37

INVORDERING. I.c. is de comptabele verantwoordelijk voor de financiële huishouding van de gemeente. Het verlenen van uitstel van betaling van een verbeurde dwangsom ligt in de sfeer van de bevoegdheden van de comptabele. Gelet daarop moet er van worden uitgegaan dat de comptabele namens het college uitstel van betaling van de verbeurde dwangsom heeft verleend.

[ECLI:NL:RVS:2019:1301](#)

Zie in dit verband ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Algemeen bestuursrecht" (JnB2019, 456).

JnB2019, 462

MK ABRS, 24-04-2019, 201804679/1/A3

burgemeester van Meierijstad.

Opiumwet 13b

Opiumwet 13b. Sluiten woning. Motiveringsgebrek. Het is onduidelijk gebleven waarom de door [appelland] en anderen genomen maatregelen onvoldoende zijn om van sluiting af te zien, terwijl de woningbouwverenigingen, door middel van afspraken in een convenant, geen sluiting opgelegd krijgen indien zij de huurovereenkomst met de huurder ontbinden.

[...] gelast de woning [...] te sluiten voor de duur van zes maanden. [...]

[...] [appellant] en anderen hebben toegelicht dat ook zij maatregelen hebben genomen om overlast van drugs in en rondom het pand te beëindigen, waaronder het ontbinden van de huurovereenkomst. Ter zitting hebben zij verder toegelicht dat ook zij een getekende huurovereenkomst hebben met de huurder, dat die huurder een kopie van een identiteitsbewijs heeft overgelegd en dat de huurpenningen per bank worden voldaan. Het is onduidelijk gebleven waarom de door [appellant] en anderen genomen maatregelen onvoldoende zijn om van sluiting af te zien, terwijl de woningbouwverenigingen, door middel van afspraken in een convenant, geen sluiting opgelegd krijgen indien zij de huurovereenkomst met de huurder ontbinden. Daarbij is ook onduidelijk gebleven waarom de signaalfunctie in het geval van een woning uit de sociale huursector minder belangrijk zou zijn dan in het geval van een woning in de particuliere huursector. Ook is onduidelijk gebleven of de burgemeester [appellant] en anderen dezelfde mogelijkheden heeft geboden om de overlast van drugs in en rondom de woning tegen te gaan. Voor zover dat niet het geval zou zijn, is niet gebleken dat het gerechtvaardigd is dat [appellant] en anderen die mogelijkheden niet hebben gehad. Evenmin is onderbouwd dat de krapte in de sociale huursector ertoe moet leiden dat een onderscheid gemaakt wordt tussen de sociale en de particuliere huursector. Daar komt bij dat de burgemeester nu kennelijk niet meer van mening is dat woningen in de sociale huursector niet gesloten hoeven te worden, aangezien op 20 juni 2018 nieuwe beleidsregels in werking zijn getreden. Die beleidsregels houden in dat ten aanzien van het sluiten van een woning niet langer een onderscheid wordt gemaakt tussen een woning in de sociale huursector en een woning in de particuliere huursector. De Afdeling is daarom onder deze omstandigheden van oordeel dat de burgemeester zijn besluit onvoldoende heeft gemotiveerd. [...]

[ECLI:NL:RVS:2019:1310](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2019, 463

ABRS 24-04-2019, 201806588/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Alkmaar, appellant.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 1:3, 4:20b lid 1, 4:20c lid 1

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 3:9

WABO. AANVRAAG. OMGEVINGSVERGUNNING VAN RECHTSWEGE.

[wederpartij] heeft een aanvraag om omgevingsvergunning gedaan en van rechtswege is een omgevingsvergunning gegeven.

[wederpartij] heeft het verzoek op andere wijze gedaan in een zelfstandig stuk.

De omstandigheid dat [wederpartij] in het verleden ook aanvragen via het Omgevingsloket online heeft ingediend, laat onverlet dat hij het verzoek om omgevingsvergunning op andere wijze in een zelfstandig stuk mocht indienen.

Verwijzing naar ABRS 20-03-2019, [ECLI:NL:RVS:2019:829](#).
[ECLI:NL:RVS:2019:1355](#)

JnB2019, 464

ABRS 24-04-2019, 201805787/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Oegstgeest.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder c, 2.12 lid 1 aanhef en onder a aanhef en onder 1°

WABO. VERLENEN OMGEVINGSVERGUNNING. STRIJDIG GEBRUIK. EVIDENTE PRIVAATRECHTELIJKE BELEMMERING. Het bouwplan voorziet in plaatsing van een dakgoot boven het perceel van [appellante]. Reeds dit levert, los van de vraag hoe de afwatering plaatsvindt, een evidente privaatrechtelijke belemmering op. Duidelijk is immers dat [appellante] als eigenaar niet berust in de plaatsing van een dakgoot boven haar perceel. Dat met de plaatsing van de dakgoot een reeds aanwezige dakgoot wordt verlengd, kan verder geen reden zijn om te oordelen dat [appellante] zou moeten berusten in de plaatsing. De reeds aanwezige dakgoot hangt namelijk niet boven het perceel van [appellante], maar boven percelen van andere burens van [vergunninghouder]. Vaststaat dat met het bouwplan voor het eerst wordt voorzien in plaatsing van een dakgoot boven haar perceel.

[ECLI:NL:RVS:2019:1329](#)

JnB2019, 465

MK ABRS 17-04-2019, 201806574/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Medemblik.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 8:69a

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.10 lid 1 aanhef en onder a

Bouwbesluit 2012 1.12 lid 1, 2.1 lid 1, 2.2, 2.5, 6.37

WABO. BOUWBESLUIT. RELATIVITEITSEIS. Artikel 6.37, derde lid, van het Bouwbesluit 2012 bevat voorschriften die gaan over een goede bereikbaarheid van een bouwwerk voor hulpverleningsdiensten, waaronder de brandweer. Artikel 6.37 strekt tot bescherming van de gebruikers van het recreatiepark. Zij moeten in geval van nood bereikbaar zijn voor hulpverleningsdiensten. Artikel 6.37 van het Bouwbesluit 2012 strekt kennelijk niet tot bescherming van de belangen van [appellant] als omwonende van het recreatiepark. De Afdeling betreft hierbij de afstand van de woning van [appellant] tot de dichtstbijzijnde bebouwing op het recreatiepark, de aanwezigheid van sloot tussen de woning en die bebouwing en de aard van de bebouwing.

[ECLI:NL:RVS:2019:1255](#)

JnB2019, 466

ABRS 17-04-2019, 201809186/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Gooise Meren.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 8:69a

Dienstenrichtlijn

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.12, eerste lid, aanhef en onder a, onder 2°

Besluit omgevingsrecht (Bor), bijlage II: artikel 4

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. DIENSTENRICHTLIJN. RELATIVITEITSEIS.

Omgevingsvergunning wijzigen gebruik van maatschappelijke doeleinden naar woondoeleinden. Artikel 8:69a Awb staat aan vernietiging van het besluit wegens strijd met de Dienstenrichtlijn in de weg. [appellant A] en andere zijn geen dienstverrichters zodat zij niet onder het personele beschermingsbereik van de Dienstenrichtlijn vallen. Zij kunnen geen rechten ontlenen aan de Dienstenrichtlijn, mocht deze op het onderhavige geval van toepassing zijn.

[...] omgevingsvergunning verleend voor het wijzigen van het gebruik van het gebedshuis en het aansluitend terrein [...] te Muiderberg van maatschappelijke doeleinden naar woondoeleinden.

[...] [appellant A] en andere betogen [...] dat het college de omgevingsvergunning in strijd met de Dienstenrichtlijn heeft verleend. Door de maatschappelijk functie te laten vervallen, ontnemt het college, gelet op het feit dat er geen andere, voldoende ruime locaties tegen een passende huur beschikbaar zijn in Muiderberg, dienstverrichters de mogelijkheid om maatschappelijke diensten te verlenen vanuit locaties in Muiderberg.

[...] [appellant A] en andere kunnen zich niet succesvol beroepen op de Dienstenrichtlijn als die regels kennelijk niet strekken tot bescherming van hun belangen. Gelet op de inhoud en de doelstelling van de Dienstenrichtlijn, onder meer blijkend uit artikel 1, eerste lid, [...] is het doel van de Dienstenrichtlijn onder meer het waarborgen van de vrije vestiging van dienstverrichters.

Met het beroep op de Dienstenrichtlijn komen [appellant A] en andere indirect op voor de belangen van [persoon]. [...] Daargelaten het antwoord op de vraag of zij als dienstverrichter als bedoeld in de Dienstenrichtlijn kan worden aangemerkt, is de Afdeling van oordeel dat [appellant A] en andere in ieder geval geen dienstverrichters zijn als bedoeld in artikel 4, aanhef en tweede lid, van de Dienstenrichtlijn, zodat zij niet onder het personele beschermingsbereik van de Dienstenrichtlijn vallen. De Dienstenrichtlijn beschermt in omstandigheden als hier aan de orde niet het belang van [appellant A] en andere. Zij kunnen dus geen rechten ontlenen aan deze richtlijn, mocht deze richtlijn op het onderhavige geval van toepassing zijn. De Dienstenrichtlijn strekt derhalve kennelijk niet tot bescherming van het belang van [appellant A] en andere. Dat betekent dat artikel 8:69a van de Awb aan vernietiging van het besluit [...], wegens strijd met de Dienstenrichtlijn in de weg staat. [...]

[ECLI:NL:RVS:2019:1233](https://www.ecli.nl/rvs/2019/1233)

JnB2019, 467

ABRS, 17-04-2019, 201805131/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Hollands Kroon.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.12 lid 1, aanhef en onderdeel a, onder 2°

Besluit omgevingsrecht (Bor), bijlage II: artikel 4 aanhef en onder 9, artikel 5 lid 6

Besluit milieueffectrapportage, bijlage, categorie D 11.2, kolom 1

WABO. Het college heeft met toepassing van artikel 2.12, eerste lid, onder a, onder 2°, van de Wabo, gelezen in samenhang met artikel 4, aanhef en onder 9, van bijlage II bij het Bor, omgevingsvergunning kunnen verlenen voor een logiesaccommodatie voor arbeidsmigranten. De wijziging van het gebruik moet niet worden aangemerkt als een stedelijke ontwikkeling als bedoeld in kolom 1 van categorie 11.2 van onderdeel D van de bijlage bij het Besluit milieueffectrapportage. Daarbij is van belang dat het ruimtebeslag van de bestaande bebouwing beperkt is en dat de functiewijziging niet gepaard gaat met een uitbreiding van de bebouwing op het perceel. Verder wordt op het perceel slechts voorzien in een beperkt aantal parkeerplaatsen. Niet aannemelijk is dat de wijziging van het gebruik een dusdanige verkeersaantrekkende werking heeft dat daarmee milieugevolgen gepaard gaan die ertoe moeten leiden dat de ontwikkeling moet worden aangemerkt als een stedelijk ontwikkelingsproject.

[ECLI:NL:RVS:2019:1253](https://ecli.nl/RVS:2019:1253)

JnB2019, 468

MK Rechtbank Oost-Brabant, 12-04-2019, SHE 18/655 en SHE 18/659

college van burgemeester en wethouders van Laarbeek, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht 2.1 lid 1 aanhef en onder e

WABO-milieu. Omgevingsvergunning voor uitbreiding varkenshouderij mocht gedeeltelijk worden geweigerd vanwege toename uitstoot endotoxinen. Er is geen rechtspraak van de ABRS bekend waarin wordt aangenomen, dat het ontbreken van een algemeen aanvaard wetenschappelijk inzicht de beoordelingsruimte van verweerder zodanig beperkt dat het verweerder niet vrijstaat de omgevingsvergunning te weigeren. Verweerder mocht door middel van de "Notitie handelingsperspectieven veehouderij en volksgezondheid: endotoxinekader 1.0" invulling geven aan zijn beoordelingsruimte.

[ECLI:NL:RBOBR:2019:1973](https://ecli.nl/RBOBR:2019:1973)

Zie in dit verband ook de uitspraak van deze rechtbank van dezelfde datum inzake nummer [ECLI:NL:RBOBR:2019:1974](https://ecli.nl/RBOBR:2019:1974).

JnB2019, 469

MK ABRS, 24-04-2019, 201708859/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Veendam.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht 2.1 lid 1 aanhef en onder e

Activiteitenbesluit milieubeheer 2.7a

WABO-milieu. Dwangsombesluit in verband met het verspreiden van geurhinder. Op grond van artikel 2.7a, derde lid, van het Activiteitenbesluit milieubeheer moet bij het bepalen van een aanvaardbaar geurhinderniveau ten minste rekening worden gehouden met de historie van de betreffende inrichting en de bestaande en verwachte geurhinder.

[ECLI:NL:RVS:2019:1363](https://ecli.nl/rvs/2019/1363)

Jurisprudentie Wabo-milieu:

- ABRS, 17-04-2019, 201801930/1/A1 ([ECLI:NL:RVS:2019:1220](https://ecli.nl/rvs/2019/1220));
- ABRS, 17-04-2019, 201805995/1/A1 ([ECLI:NL:RVS:2019:1260](https://ecli.nl/rvs/2019/1260)).

[Naar inhoudsopgave](#)

8.40- en 8.42-AMvB's

JnB2019, 470

ABRS, 17-04-2019, 201805776/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Nijkerk.

Activiteitenbesluit milieubeheer (hierna: Activiteitenbesluit) 2.3a lid 1 en 4, 2.7a lid 1 en 3, 3.45 lid 1

ACTIVITEITENBESLUIT. Artikel 2.7a, eerste lid, van het Activiteitenbesluit richt zich tot drijvers van inrichtingen. De eis van de rechtszekerheid brengt mee dat deze drijvers slechts kunnen worden aangesproken op naleving van deze bepaling voor zover zij vooraf kunnen weten dat hun handelen of nalaten daarmee in strijd is. Handhaving wegens overtreding van deze bepaling is uitsluitend mogelijk wanneer het handelen of nalaten van de drijver van de inrichting onmiskenbaar in strijd met die bepaling is.

Besluit waarbij het verzoek van [appellant] om handhavend op te treden tegen een opslag van mest is afgewezen. [...]

[appellant] betoogt dat de rechtbank heeft miskend dat afdeling 2.3 van het Activiteitenbesluit milieubeheer, waarin de door hem bedoelde zorgplicht is opgenomen, van toepassing is op de mestopslag. Het college heeft volgens hem ten onrechte nagelaten handhavend op te treden tegen overtreding van artikel 2.7a van het Activiteitenbesluit. [...]

[appellant] heeft in bezwaar en in beroep betoogd dat artikel 2.7a van het Activiteitenbesluit wordt overtreden. Die bepaling is, evenals artikel 3.45 van het Activiteitenbesluit, opgenomen in de bijlage bij de aangevallen uitspraak. Met de "zorgplicht uit het Activiteitenbesluit" doelt de rechtbank daarom kennelijk op deze bepaling en niet op artikel 2.1 van het Activiteitenbesluit. De algemene zorgplicht die is opgenomen in artikel 2.1 is in dit geval ook niet van toepassing. Deze geldt voor degene die een type C-inrichting drijft, voor zover binnen de inrichting activiteiten worden verricht waarop hoofdstuk 3 van toepassing is, en hoofdstuk 3 is niet van toepassing op de mestopslag in de inrichting van [belanghebbende].

Artikel 2.7a is van toepassing op de door de mestopslag veroorzaakte geurhinder. [belanghebbende] drijft een type C inrichting en in hoofdstuk 3 van het Activiteitenbesluit zijn geen eisen aan de geurhinder van deze mestopslag gesteld, zodat de uitzondering van artikel 2.3a, vierde lid, zich niet voordoet. Bij de opslag van mest in de inrichting moet daarom worden voldaan aan artikel 2.7a. De rechtbank heeft dit niet onderkend.

Artikel 2.7a, eerste lid, van het Activiteitenbesluit richt zich tot bestuurders van inrichtingen. De eis van de rechtszekerheid brengt mee dat deze bestuurders slechts kunnen worden aangesproken op naleving van deze bepaling voor zover zij vooraf kunnen weten dat hun handelen of nalaten daarmee in strijd is.

Artikel 2.7a, eerste lid, bevat begrippen die nadere invulling behoeven, waarbij niet één invulling als de enig juiste kan worden beschouwd. In de toelichting bij artikel 2.7a is vermeld dat het aan het bevoegde gezag is om te beoordelen welke mate van geurhinder nog aanvaardbaar is. Het derde lid regelt welke aspecten het bevoegd gezag ten minste meeweegt bij het bepalen van het aanvaardbare niveau van geurhinder (Stb. 2015, 337, blz. 161 - 164). Hieruit volgt dat niet in alle gevallen duidelijk is waartoe de norm precies verplicht. Evenals de Afdeling eerder ten aanzien van artikel 2.1 van het Activiteitenbesluit heeft overwogen (uitspraak van 10 augustus 2011, [ECLI:NL:RVS:2011:BR4631](#)), moet daarom worden geoordeeld dat handhaving wegens overtreding van artikel 2.7a, eerste lid, van het Activiteitenbesluit uitsluitend mogelijk is wanneer het handelen of nalaten van de bestuurder van de inrichting onmiskenbaar in strijd met die bepaling is. [...]

Gelet op het vorenstaande heeft [appellant] terecht betoogd dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat artikel 2.7a van het Activiteitenbesluit niet van toepassing is, maar leidt dit niet tot het daarmee beoogde doel.

[ECLI:NL:RVS:2019:1234](#)

Overige jurisprudentie Activiteiten milieubeheer:

- MK ABRS, 17-04-2019, 201806356/1/A1 ([ECLI:NL:RVS:2019:1243](#));
- ABRS, 24-04-2019, 201805969/1/A1 ([ECLI:NL:RVS:2019:1308](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Wro

JnB2019, 471

MK ABRS, 17-04-2019, 201800451/1/R1

Dienstenrichtlijn 4,15

Wet ruimtelijke ordening 3 lid 1

WET RUIMTELIJKE ORDENING. VASTSTELLEN BESTEMMINGSPLAN.

DIENSTENRICHTLIJN. DETAILHANDEL. BRANCHERING HORECA. De activiteit

"horeca" is een vorm van "detailhandel in goederen" en het "bieden van

amusement". Daarmee is de activiteit "horeca" aan te merken als een dienst in

de zin van de Dienstenrichtlijn. Het opnemen van een uitsterfregeling voor

avond- en nachthoreca zoals in het plan neergelegd moet worden aangemerkt

als een territoriale beperking als bedoeld in artikel 15, tweede lid, onder a, van

de Dienstenrichtlijn die is gericht tot dienstverrichters. Bij het stellen van het

gebruikswijzigingsverbod is voldaan aan de voorwaarden van artikel 15, derde

lid, van de Dienstenrichtlijn. Het opnemen van een uitsterfregeling voor avond-

en nachthoreca zoals in het plan neergelegd is een gerechtvaardigde en evenredige beperking van het vrij verrichten van diensten.

[ECLI:NL:RVS:2019:1262](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB2019, 472

UITSPRAAK/TUSSENUITSPRAAK MK ABRS 17-04-2019, 201706905/1/R1 en 201805064/1/R1

raad van de gemeente Oldebroek, college van burgemeester en wethouders van Oldebroek college van dijkgraaf en heemraden van het waterschap Vallei en Veluwe, college van gedeputeerde staten van Gelderland.

Wet natuurbescherming 3.1, 3.5

NATUURBESCHERMING. ONTHEFFING SOORTENBESCHERMING.

ONTVANKELIJKHEID. In dit geval is de handeling waarvoor de ontheffing is verleend het doden van vogels en vleermuizen door de voorziene windturbines. De belangen van [appellant sub 4] en anderen worden niet rechtstreeks getroffen door de ontheffing. Daarbij is van belang dat de dichtstbijzijnde omwonende op een afstand van ongeveer 632 m van de voorziene windturbines woont. [appellant sub 4] en anderen hebben geen gegevens naar voren gebracht die tot het oordeel moeten leiden dat het gebruik maken van de ontheffing desondanks enige ruimtelijke uitstraling op omwonenden zal hebben en daarmee invloed zal hebben op hun woon- en leefomgeving. De enkele omstandigheid dat soorten die aanvaringsslachtoffer kunnen worden van de voorziene windturbines, in de omgeving van de woningen van de omwonenden voorkomen, omdat zij daar vliegen of foerageren, is daarvoor onvoldoende.

[ECLI:NL:RVS:2019:1258](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

JnB2019, 473

ABRS, 17-04-2019, 201805737/1/A1

dagelijks bestuur van het Waterschap Aa en Maas.

Waterwet 6.2, 5.1 lid 1

Waterschapswet 78 lid 1 en 2

Eerste protocol bij het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden 1

WATERWET. De rechtbank heeft terecht met verwijzing naar jurisprudentie van de ABRS [Red.: [ECLI:NL:RVS:2016:465](#)] overwogen dat artikel 1 van het Eerste Protocol bij het EVRM niet in de weg staat aan de toepassing van wetten die

noodzakelijk kunnen worden geacht om het gebruik van eigendom te reguleren in overeenstemming met het algemeen belang. De Waterschapswet is een zodanige regulering.

[ECLI:NL:RVS:2019:1222](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB2019, 474

CRvB, 18-04-2019 (publ. 24-04-2019), 17/4868 ZW

Raad van bestuur van het Uvw.

ZW

ZIEKTEWET. Nu appellant in bezwaar heeft gewezen op zijn taalproblemen, uit het dossier niet blijkt dat zijn beheersing van de Nederlandse taal voldoende is om hem zonder bijstand van een tolk te kunnen onderzoeken, noch dat is nagegaan hoe de communicatie tussen appellant en de verzekeringsarts is verlopen, kon in bezwaar niet worden volstaan met een beoordeling op grond van het dossier.

[ECLI:NL:CRVB:2019:1371](#)

JnB2019, 475

Rechtbank Gelderland, 18-04-2019, 18/5118

Raad van bestuur van het Uvw, verweerder.

TW 11a

Wet WIA

Algemeen inkomensbesluit sociale zekerheidswetten (AIB) 2:4 lid 1 aanhef en onder o

TOESLAGENWET. De rechtbank is van oordeel dat een WIA-hiaatuitkering in ieder geval kan worden aangemerkt als 'overig inkomen' in de zin van artikel 2:4, eerste lid aanhef en onder o, van het AIB. Dit wordt ook bevestigd door de uitspraak van de Centrale Raad van Beroep van 17 juni 2015

([ECLI:NL:CRVB:2015:2096](#)). De rechtbank overweegt voorts dat uit artikel 2:4, eerste lid aanhef en onder o, van het AIB kan worden afgeleid dat aan de definitie van 'overig inkomen' een ruime uitleg dient te worden gegeven. Het dient immers te gaan om een uitkering, toeslag of een beurs die *naar aard en strekking* overeenkomt met een uitkering, toeslag of beurs als bedoeld in de onderdelen a tot en met n. In de Nota van toelichting is een uitgebreide opsomming gegeven van welke soorten uitkeringen hiertoe in ieder geval gerekend kunnen worden. Deze opsomming is echter niet uitputtend. Gelet op de grondslag, aard en strekking van de door eiseres van de werkgever (te) ontvangen netto equivalent van de misgelopen en mis te lopen WIA-hiaatuitkering en het onderlinge causale verband is de rechtbank van oordeel dat deze door eiseres (te) ontvangen gelden gelijk dient te worden gesteld met een WIA-hiaatuitkering en derhalve door verweerder terecht zijn aangemerkt

als 'overig inkomen' als bediend in artikel 2:4 eerste lid aanhef en onder o, van het AIB. Op grond van artikel 11a, eerste lid, van de TW was verweerder dan ook verplicht de aan eiseres betaalde toeslag in te trekken. Van dringende redenen om van intrekking af te zien in de zin van de artikel 11a, tweede lid, van de TW is niet gebleken.

[ECLI:NL:RBGEL:2019:1696](https://ecli.nl/RBGEL:2019:1696)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB2019, 476

MK CRvB, 02-04-2019 (publ. 15-04-2019), 16/4682 PW

college van burgemeester en wethouders van Beverwijk.

Awb 4:18

PW 18 lid 1

PARTICIPATIEWET. AFSTEMMING. VERLAGING BIJSTAND. DWANGSOM. De omstandigheden dat appellant levensmiddelen van zijn vader kreeg, regelmatig bij een van zijn ouders meeat en dat zijn vader regelmatig voor hem tankte, zijn in dit specifieke geval onvoldoende om een zeer bijzondere situatie aan te nemen die afstemming in de vorm van verlaging van de bijstand rechtvaardigt. Van belang is hierbij dat bij appellant ook sprake is van kostenverhogende omstandigheden. Appellant heeft met zijn bankafschriften aangetoond dat hij relatief hoge kosten voor zijn kinderen heeft gehad in een periode dat zij stonden ingeschreven bij hun moeder en dat hij daarnaast te maken had met extra kosten in de vorm van juridische kosten. Appellant heeft verder ter zitting van de Raad onweersproken gesteld dat hij vanwege zijn psychiatrische aandoening niet met het openbaar vervoer kan reizen, om welke reden hij in de te beoordelen periode hogere autokosten heeft gemaakt voor diverse medische behandelingen. Het college heeft niet tot afstemming in de zin van verlaging van de bijstand mogen overgaan. Hierdoor komt ook de grondslag aan de terugvordering te ontvallen. De rechtbank heeft dit niet onderkend. Het college heeft nagelaten een dwangsom aan appellante toe te kennen. Dit is in strijd met het bepaalde in artikel 4:18 van de Awb. De rechtbank heeft dit niet onderkend. Hoger beroep slaagt.

[ECLI:NL:CRVB:2019:1234](https://ecli.nl/CRVB:2019:1234)

JnB2019, 477

CRvB, 23-04-2019, 17/7925 PW

college van burgemeester en wethouders van Eindhoven.

PW 58 lid 2 onder f ten eerste

PARTICIPATIEWET. MIDDELEN UIT NALATENSCHAP. Het college is er in het bestreden besluit terecht van uitgegaan en de rechtbank heeft terecht geoordeeld dat appellant op 12 mei 2015 een aanspraak heeft gekregen op

middelen uit een nalatenschap, waarover hij nog niet kon beschikken. Volgens vaste rechtspraak (uitspraak van 22 december 2015, [ECLI:NL:CRVB:2015:4750](#)), die ook onder de PW zijn gelding heeft behouden, ontstaat de aanspraak op een erfdeel - voor de toepassing van artikel 58, tweede lid, aanhef en onder f, ten eerste, van de Wet werk en bijstand - op het tijdstip van overlijden van de erflater, in dit geval 12 mei 2015. Deze vaste rechtspraak geldt ook voor een legaat. Er is geen aanleiding ter zake van de verkrijging van een aanspraak op een legaat van een andere peildatum dan het tijdstip van overlijden van de erflater uit te gaan. Daarbij wordt in aanmerking genomen dat de legataris ingevolge artikel 4:117 van het BW een vorderingsrecht toekomt jegens de gezamenlijke erfgenamen. Dat op dat moment nog niet duidelijk is wat de omvang van het legaat is, maakt dat niet anders (uitspraken van 17 februari 2009, [ECLI:NL:CRVB:2009:BH4360](#), en van 1 mei 2018, [ECLI:NL:CRVB:2018:1356](#)). Ook de omstandigheid dat een legaat van een geldsom ingevolge artikel 4:125 BW, als de erflater niet anders heeft beschikt, zes maanden na het overlijden van de erflater opeisbaar wordt, maakt niet dat de aanspraak niet eerder ontstaat.

[ECLI:NL:CRVB:2019:1403](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Volksverzekeringen

JnB2019, 478

CRvB, 12-04-2019, 17/7374 AOW

Raad van bestuur van de SvB.

AOW

AOW. VRIJWILLIGE VERZEKERING. De SvB heeft appellant een vrijwillige verzekering aangeboden die in overeenstemming is met de opdracht van de Raad in zijn uitspraak van 21 oktober 2016, [ECLI:NL:CRVB:2016:4007](#). Er is geen grond om de SvB gehouden te achten om appellant een vrijwillige verzekering aan te bieden zonder premiebetaling of onder gunstiger voorwaarden dan vermeld is in de brieven van de SvB. De vaststelling van (de hoogte van) de premie voor de vrijwillige verzekering is dwingendrechtelijk voorgeschreven. De bepalingen bieden de SvB geen ruimte om appellant toe te laten tot de vrijwillige verzekering zonder betaling van (een deel van) de premie. Een gehoudenheid daartoe volgt niet uit de uitspraak van de Raad van 21 oktober 2016.

[ECLI:NL:CRVB:2019:1301](#)

JnB2019, 479

MK CRvB, 10-04-2019, 17/8067 AKW

Raad van bestuur van de SvB.

AKW

Regeling uitvoering dubbele kinderbijslag bij intensieve zorg (Regeling) 3 aanhef en onder j

Beoordelingskader Buk (Beoordelingskader)

AKW. DUBBELE KINDERBIJSLAG. Aanvraag kinderbijslag vanwege intensieve zorg dochter afgewezen. Het Beoordelingskader is aan te merken als een vaste gedragslijn en kan als uitgangspunt voor de beoordeling van een aanspraak op dubbele kinderbijslag worden genomen. Zie de uitspraak van 19 september 2018, [ECLI:NL:CRVB:2018:3029](#). Het item 'bezig houden, handreikingen' genoemd in artikel 3, aanhef en onder j, van de Regeling is in het Beoordelingskader als 'functie 10' uitgewerkt. Bij die functie worden situaties omschreven die of een score 1 opleveren of geen score. De door de rechtbank omschreven situatie past bij de volgende in het Beoordelingskader opgenomen omschrijving: "Noodzaak tot een vaste structuur en dagprogramma in samenhang met gedragsproblematiek of andere kinderpsychiatrische stoornissen". Deze situatie levert volgens het Beoordelingskader geen score op. Dit betekent dat de SvB terecht heeft aangevoerd dat de rechtbank op onjuiste gronden tot een zorgscore van vier punten is gekomen en ten onrechte op basis daarvan heeft geconcludeerd dat betrokkene recht had op dubbele kinderbijslag.

[ECLI:NL:CRVB:2019:1292](#)

JnB2019, 480

MK CRvB, 04-04-2019 (publ. 15-04-2019), 17/1166 ANW, 18/5879 ANW, 17/1169 ANW, 17/1168 ANW, 17/1167 ANW, 17/1170 ANW, 18/345 ANW, 18/346 ANW, 17/690 ANW, 17/691 ANW

Raad van bestuur van de SvB.

Algemeen Verdrag inzake sociale zekerheid tussen het Koninkrijk der Nederlanden en het Koninkrijk Marokko (NMV)

ANW 17 lid 5, 70

ANW. KOSTENDELERSNORM. I.c. terecht kostendelersnorm toegepast. Beroep op artikel 5 NMV slaagt niet. Naar het oordeel van de Raad kan voorts worden gezegd dat de wetgever met de keuze om de kostendelersnorm buiten de AOW te houden de hem toekomstige beoordelingsvrijheid heeft overschreden dan wel dat deze keuze van redelijke grond is ontbloot. Niet is gebleken van omstandigheden die in de individuele gevallen van appellanten zouden moeten leiden tot het oordeel dat sprake is van een onevenredig zware last of die zouden nopen tot een nader onderzoek.

De SvB heeft vastgesteld dat appellanten met een of meer kostendelers op hetzelfde adres wonen. Dit heeft geleid tot diverse primaire besluiten waarbij de SvB appellanten heeft laten weten dat hun uitkering in verband met de invoering van de kostendelersnorm in de ANW met ingang van 1 juli 2015 geleidelijk zal worden verlaagd. Raad: [...] Evenals de rechtbank oordeelt de Raad dat het toepassen van de kostendelersnorm in de situaties van appellanten niet te kwalificeren is als een overduidelijke onevenredigheid. In de wetsgeschiedenis bij de invoering van de

kostendelersnorm in de diverse wetten (Kamerstukken II 2013-2014, 33801, nr. 19) is overwogen dat de voordelen waarmee de kostendelersnorm rekening houdt, los staan van de redenen waarom men de woning deelt. Ook indien geen stapeling van uitkeringen plaatsvindt, is er geen reden om de kostendelersnorm buiten toepassing te laten. Of de medebewoners de kosten feitelijk delen en of elk van hen daadwerkelijk bijdraagt in die kosten, is niet van belang (zie de uitspraak van 1 november 2016, [ECLI:NL:CRVB:2016:3873](#)). Uitgangspunt is dat ook in de situatie van appellanten de kosten kunnen worden gedeeld met anderen. Voorts is de ANW een individuele uitkering om in het onderhoud van de nabestaande te voorzien. De ANW strekt er niet toe ook te voorzien in het onderhoud van medebewoners indien zij zelf geen inkomen kunnen genereren.

Uit het voorgaande vloeit voort dat ook het beroep op artikel 5 NMV niet slaagt. Voorts hebben appellanten gewezen op het onderscheid dat door de wetgever is gemaakt tussen ANW-gerechtigden en rechthebbenden op een pensioen op grond van de Algemene Ouderdomswet (AOW), omdat de kostendelersnorm uiteindelijk niet is ingevoerd in de AOW. Volgens appellanten zijn beide uitkeringen gelijkgeschakelde volksverzekeringen en heeft de wetgever een ongerechtvaardigd onderscheid gemaakt door gelijke gevallen ongelijk te behandelen. [...]

Hoewel de AOW en de ANW beide behoren tot de volksverzekeringen en duuruittkeringen zijn, wordt met het oordeel van de rechtbank ingestemd dat beide wetten een dusdanig verschillend karakter hebben dat de ANW-gerechtigde niet zodanig vergelijkbaar is met de AOW-gerechtigde dat moet worden gesproken van gelijke gevallen. Hierbij is naast de door de rechtbank genoemde verschillen van belang dat de AOW naar zijn aard een wet is met een doelgroep waarvan de zorgbehoefte toeneemt en waarbij in het algemeen vaker sprake zal zijn van het verlenen van mantelzorg dan bij bijvoorbeeld de ANW. Maar ook als zou worden meegegaan in het betoog van appellanten dat hier wel sprake is van vergelijkbare gevallen, vormt de [...] reden om voor de AOW een uitzondering te maken op het uitgangspunt van toepassing van de kostendelersnorm, een toereikende rechtvaardiging voor het onderscheid. Het enkele feit dat de wetgever heeft afgezien van invoering van de kostendelersnorm in de AOW omdat de gevolgen hiervan voor intergenerationele mantelzorg, en daarmee in bredere zin voor het zorgstelsel en het ouderenbeleid, niet voldoende konden worden overzien, leidt niet tot een gehoudenheid rechtens van de wetgever om volledig af te zien van de kostendelersnorm in mantelzorgsituaties.

Naar het oordeel van de Raad kan dus niet worden gezegd dat de wetgever met de hierboven weergegeven keuze om de kostendelersnorm buiten de AOW te houden de hem toekomende beoordelingsvrijheid heeft overschreden dan wel dat deze keuze van redelijke grond is ontbloomt.

[...]

Volgens appellanten heeft de rechtbank ten onrechte geoordeeld dat de Svb in de bezwaargronden geen aanleiding heeft hoeven zien tot het instellen van een nader onderzoek naar de vraag of de toepassing van de kostendelersnorm in hun individuele geval tot een onevenredige last heeft geleid.

Dit betoog slaagt niet. [...]

Ook in hoger beroep is niet gebleken van omstandigheden die in de individuele gevallen van appellanten zouden moeten leiden tot het oordeel dat sprake is van een onevenredig zware last of die zouden nopen tot een nader onderzoek. [...]

[ECLI:NL:CRVB:2019:1291](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Belastingdienst-Toeslagen

JnB2019, 481

ABRS 24-04-2019, 201807816/1/A2

Belastingdienst/Toeslagen.

Wet op de huurtoeslag (Wht) 1 aanhef en onder e, 1a lid 1

Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen (Awir) 2 lid 1 aanhef en onder h, 18 lid 1

BELASTINGDIENST/TOESLAGEN. HUURTOESLAG. AANTONEN HUURKOSTEN. Een kwitantie kan voldoende bewijs vormen voor contante huurbetalingen. Dit kan echter anders kan zijn, indien sprake is van een familierelatie tussen verhuurder en huurder of indien er andere feiten of omstandigheden zijn op grond waarvan aan de bewijskracht van de kwitanties moet worden getwijfeld. Verwijzing naar ABRs 26-10-2016 [ECLI:NL:RVS:2016:2811](#) en 14-11-2018 [ECLI:NL:RVS:2018:3709](#). In dit geval heeft [appellant] niet aangetoond dat hij de huurkosten heeft voldaan.

[ECLI:NL:RVS:2019:1304](#)

JnB2019, 482

MK ABRs, 17-04-2019, 201807076/1/A2

Belastingdienst/Toeslagen.

Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen (Awir) 3 lid 1, 5a lid 1, lid 4, 21 lid 1 aanhef en onder b

BELASTINGDIENST/TOESLAGEN. Herziening tegemoetkoming op grond van artikel 21, eerste lid, aanhef en onder b, van de Awir. Uit de toelichting op die bepaling volgt dat het kan gaan om bijvoorbeeld evidente fouten, zoals toekenningen die significant afwijken van hetgeen de belanghebbende mocht verwachten op grond van zijn aanvraag. In dit geval heeft de dienst niet aannemelijk gemaakt dat [appellante] ten tijde van de definitieve vaststelling wist of behoorde te weten dat haar een te hoog bedrag was toegekend.

[...] Bij afzonderlijke besluiten [...] heeft de Belastingdienst/Toeslagen de zorgtoeslag en het kindgebonden budget van [appellante] over de jaren 2013 en 2014 herzien en vastgesteld op nihil.

[...] Naar het oordeel van de Afdeling is niet voldaan aan de in artikel 21, eerste lid, aanhef en onder b, van de Awir gestelde eisen. Op grond van die bepaling kan de Belastingdienst/Toeslagen de tegemoetkoming herzien wanneer de belanghebbende wist

of behoorde te weten dat een te hoog bedrag is toegekend. Uit de toelichting op die bepaling volgt dat het kan gaan om bijvoorbeeld evidente fouten, zoals toekenningen die significant afwijken van hetgeen de belanghebbende mocht verwachten op grond van zijn aanvraag (Kamerstukken II, 2004/05, 29 764, nr. 3). De dienst heeft niet aannemelijk gemaakt dat [appellante] ten tijde van de definitieve vaststelling wist of behoorde te weten dat haar een te hoog bedrag was toegekend. De feitelijke situatie van [appellante], dat zij en [persoon] gehuwd waren en duurzaam gescheiden van elkaar leefden, is tussen 2012 en 2014 niet veranderd. Toen [appellante] de toeslagen aanvraag, was [persoon] niet haar toeslagpartner. Zij had in 2012 recht op de toeslagen. Dat [persoon] na de wetswijziging van 1 januari 2013 als haar toeslagpartner moest worden aangemerkt, is onvoldoende om aan te nemen dat [appellante] had behoren te weten dat haar bij de definitieve vaststelling een te hoog bedrag was toegekend. Anders dan de dienst stelt, had [appellante] uit de voorlopige aanslagen inkomstenbelasting, waarin is uitgegaan van fiscaal partnerschap, niet behoren af te leiden dat [persoon] ook haar toeslagpartner was en dat dit gevolgen zou hebben voor de hoogte van haar toeslagen. Verder acht de Afdeling van belang dat [appellante] de dienst bij haar aanvraag op de hoogte heeft gesteld van haar feitelijke situatie en dat de dienst heeft aangegeven dat deze bij de definitieve vaststelling wel had kunnen weten dat [persoon] als toeslagpartner van [appellante] moest worden aangemerkt, maar dat dit door een fout in de automatisering niet is opgemerkt. [appellante] had deze fout niet hoeven opmerken. Zij mocht erop rekenen dat de Belastingdienst/Toeslagen de voor de toekenning relevante basisgegevens controleert, alvorens de toeslag definitief toe te kennen. Er bestond daarom geen grond voor het herzien van de toeslagen van [appellante] over de jaren 2013 en 2014. [...]

[ECLI:NL:RVS:2019:1197](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Huisvesting

JnB2019, 483

MK ABRS 24-04-2019, 201710364/2/A3

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

Huisvestingswet 30

HUISVESTING. BOETE. Vervolg op tussenuitspraak van 16-01-2019,

[ECLI:NL:RVS:2019:103](#). Partijen zijn het erover eens dat aan woningcorporaties een bestuurlijke boete kan worden opgelegd als woningen waarvan zij eigenaar zijn aan de bestemming voor bewoning zijn onttrokken.

Op de eigenaar rust een zorgplicht om zich over het gebruik van het pand te informeren. Verwijzing naar ABRS 28-05-2014, [ECLI:NL:RVS:2014:1912](#).

Het college heeft voldoende gemotiveerd dat de aanpak van woningcorporaties in betekenende mate verschilt met die van [appellant] in dit concrete geval, omdat woningcorporaties in beginsel voldoen aan hun zorgplicht en hieraan

actief invulling geven, terwijl [appellant] met de verhuur van zijn woningen geheel heeft nagelaten om aan zijn zorgplicht te voldoen.

[appellant] is er in dit geval niet in geslaagd te onderbouwen dat het college heeft gehandeld in strijd met het gelijkheidsbeginsel.

[ECLI:NL:RVS:2019:1336](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Onderwijs

JnB2019, 484

MK ABRS, 17-04-2019, 201805405/1/A2

minister voor Basis- en Voortgezet Onderwijs en Media (minister), als rechtsopvolger van de staatssecretaris van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap (staatssecretaris).

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 4:21, 4:49, 4:57

Besluit Bekostiging WPO (Bekostigingsbesluit) 34a

ONDERWIJS. BEKOSTIGING. Bevoegdheid tot herziening en terugvordering.

De subsidietitel van de Awb is op grond van artikel 4:21, vierde lid, van die wet van overeenkomstige toepassing op de bekostiging van het onderwijs.

Verwijzing naar ABRS 30-07-2014, [ECLI:NL:RVS:2014:2827](#). Nu artikel 34a van het Bekostigingsbesluit in dit geval toepassing mist kan deze bepaling niet afdoen aan het uitgangspunt dat de artikelen 4:49 en 4:57 van de Awb van

toepassing zijn op de lagere vaststelling en terugvordering van de bekostiging. Daarnaast geldt dat ook als artikel 34a van het Bekostigingsbesluit van

toepassing zou zijn op de situatie van de stichting, dat artikel blijkens de tekst en de geschiedenis van de totstandkoming (Stb. 2013, 338, blz. 13-14) de werking van de artikelen 4:49 en 4:47 van de Awb niet uitsluit, maar aanvult.

[ECLI:NL:RVS:2019:1196](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Rijkswet op het Nederlandschap

JnB2019, 485

MK ABRS, 17-04-2019, 201806107/1/V6

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Handvest van de grondrechten van de Europese Unie 47, 52

Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie 20

Awb 6:11

RWN 14, 22a, 22b, 22c

NEDERLANDERSCHAP. Intrekking. De rechtbank heeft artikel 22a, derde lid, van de RWN, waarin de kennisgevingsprocedure is neergelegd, ten onrechte onverbindend verklaard wegens strijd met artikel 47 van het Handvest.

De wettelijke grondslag voor intrekking van het Nederlanderschap met terugwerkende kracht ontbreekt en is daarnaast in strijd met het rechtszekerheidsbeginsel.

Het gaat in deze zaak om de intrekking van het Nederlanderschap op grond van artikel 14, vierde lid, van de RWN. Deze nieuwe, in 2017 in werking getreden bepaling maakt het mogelijk het Nederlanderschap in te trekken van degene die zich heeft aangesloten bij een organisatie die een bedreiging vormt voor de Nederlandse nationale veiligheid. Deze uitspraak gaat over de vraag of de intrekking van het Nederlanderschap van [appellant sub 2] en zijn daarmee samenhangende ongewenstverklaring in stand kunnen blijven. [...]

De Afdeling is van oordeel dat de beperking van de rechtsbescherming die in de kennisgevingsprocedure besloten ligt, de wezenlijke inhoud van artikel 47 van het Handvest eerbiedigt en dus geen onduidbare ingreep behelst als bedoeld in het arrest Sacko [HvJEU, 26 juli 2017, [ECLI:EU:C:2017:591](#)]. De Afdeling neemt hierbij, overeenkomstig punt 41 van dit arrest, de volgende specifieke omstandigheden van het geval in aanmerking. Hoewel in gevallen als deze de betrokkene in de regel niet op de hoogte is van de intrekking van zijn Nederlanderschap en ongewenstverklaring, is met de kennisgevingsprocedure voorzien in een rechterlijke toetsing in twee instanties. [...] De Afdeling neemt hierbij verder in aanmerking dat, zoals de staatssecretaris terecht betoogt, de kennisgevingsprocedure - ondanks de beperking die daarin besloten ligt - een aanvulling vormt op de reguliere rechtsbescherming, aangezien deze voorziet in een beroepsprocedure in dit bijzondere geval waarin betrokkene geen beroep heeft ingesteld tegen de besluiten tot intrekking van het Nederlanderschap en tot ongewenstverklaring. De staatssecretaris heeft zich in het besluit van 11 september 2017 dat ziet op de intrekking van het Nederlanderschap gemotiveerd en onder verwijzing naar de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 14, vierde lid, van de RWN, op het standpunt gesteld dat de kennisgevingsprocedure noodzakelijk is ter bescherming van de nationale veiligheid. [...] De Afdeling is van oordeel dat de staatssecretaris hiermee de noodzaak van de intrekkinggrond in artikel 14, vierde lid, van de RWN en de daarbij behorende kennisgevingsprocedure, die rechtsbescherming mogelijk maakt buiten de aanwezigheid van de betrokkene in Nederland, heeft aangetoond. Gelet op het voorgaande beantwoordt de beperking van het recht op hoor en wederhoor aan een doelstelling van algemeen belang als bedoeld in artikel 52 van het Handvest, te weten de bescherming van de nationale veiligheid.

Gelet op wat hiervoor is overwogen over de aard van de beperking van het recht op hoor en wederhoor enerzijds en de door de staatssecretaris gegeven reden waarom deze beperking noodzakelijk is anderzijds, is de Afdeling van oordeel dat deze beperking evenredig is. [...]

De slotsom is dat de betogen van de staatssecretaris en [appellant sub 2] dat de rechtbank artikel 22a, derde lid, van de RWN ten onrechte onverbindend heeft verklaard wegens strijd met artikel 47 van het Handvest, slagen. [...]

De Rijkswet van 10 februari 2017 tot wijziging van de Rijkswet op het Nederlanderschap in verband met het intrekken van het Nederlanderschap in het belang van de nationale veiligheid (Stb. 2017, 52) bevat geen bepaling die het mogelijk maakt deze wet met

terugwerkende kracht toe te passen. In het besluit van 10 februari 2017 (Stb. 2017, 67) waarin het tijdstip van inwerkingtreding van artikel 14, vierde lid, van de RWN is vastgesteld op 1 maart 2017, zijn dan ook geen bijzondere werkingsregels opgenomen. Dat betekent dat deze bepaling onmiddellijke werking heeft en daarmee van toepassing is op feiten en omstandigheden die zich op of na 1 maart 2017 voordeden.

Intrekking van het Nederlanderschap krachtens artikel 14, vierde lid, van de RWN is alleen mogelijk als de organisatie waarbij de betrokkene zich heeft aangesloten is geplaatst op de lijst. De geschiedenis van de totstandkoming van artikel 14, vierde lid, van de RWN (Kamerstukken II 2015/16, 34 356 (R2064), nr. 3, blz. 5) vermeldt hierover het volgende: 'Allereerst zal er worden gewerkt met een door de Minister vast te stellen lijst van terroristische organisaties die een bedreiging vormen voor de nationale veiligheid. Met deze lijst wordt de kenbaarheid gewaarborgd. Voor een ieder die zich aansluit bij een dergelijke organisatie, is hiermee helder wat de gevolgen hiervan kunnen zijn.' [...]

De Afdeling is, gelet op het 10.3 overwogene en in aanmerking genomen dat de intrekking van het Nederlanderschap een ingrijpende maatregel is met verstrekende gevolgen, van oordeel dat de wettelijke grondslag voor intrekking van het Nederlanderschap - en daarmee de bevoegdheid daartoe van de staatssecretaris - in dit geval ontbreekt en de intrekking daarnaast in strijd is met het rechtszekerheidsbeginsel. Wat dat laatste betreft wijst de Afdeling erop dat de wetgever het, gelet op de in 10.2 weergegeven totstandkomingsgeschiedenis van artikel 14, vierde lid, van de RWN, van groot belang heeft geacht dat het voor betrokkenen tevoren kenbaar en duidelijk is dat bepaalde handelingen en gedragingen tot intrekking van het Nederlanderschap kunnen leiden. In dit geval is aan dit - door de wetgever nadrukkelijk gestelde - kenbaarheidsvereiste niet voldaan. Immers, het besluit tot vaststelling van de lijst, waarop ISIS en de daaraan gelieerde organisaties zijn geplaatst, is pas op 11 maart 2017 in werking getreden. Daarmee verdraagt zich niet dat de staatssecretaris terugwerkende kracht verleent aan artikel 14, vierde lid, van de RWN - en daarmee aan de daaraan verbonden plaatsing van een terroristische organisatie op de lijst.

[ECLI:NL:RVS:2019:990](#)

Bij deze uitspraak heeft de Afdeling een [persbericht](#) uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Wegenverkeerswet

JnB2019, 486

MK ABRS 24-04-2019, 201705255/1/A2

directie van het Centraal Bureau Rijvaardigheidsbewijzen (het CBR), appellante.

Wegenverkeerswet 1994 130, 131, 132, 133, 134

Regeling maatregelen rijvaardigheid en geschiktheid 2011 27

Regeling eisen geschiktheid 2000 2

Bijlage behorende bij de Regeling eisen geschiktheid 2000, 8.8

WEGENVERKEERSWET. ALCOHOLMISBRUIK. ONAFHANKELIJK DESKUNDIGE. De Afdeling heeft het wenselijk geacht om in algemene zin meer inzicht te krijgen in de diagnose 'alcoholmisbruik in ruime zin' als ook specifiek in de thans aanhangige zaak waarin deze diagnose ten grondslag ligt aan de intrekking van het rijbewijs. Gelet hierop heeft de Afdeling een gespecialiseerd psychiater op het gebied van alcoholproblematiek, als onafhankelijk deskundige benoemd. Op basis van het deskundigenverslag formuleert de Afdeling in de uitspraak algemene uitgangspunten voor de beoordeling van een psychiatrisch rapport in het kader van CBR-keuringen.

[...] Het CBR heeft het rijbewijs van [wederpartij] vanaf [...] ongeldig verklaard, omdat uit onderzoek zou blijken dat zij vanwege alcoholmisbruik niet geschikt is om te rijden.

[...] Benoeming van een onafhankelijk deskundige

Bij de Afdeling komen regelmatig zaken binnen zoals die van [wederpartij], waarbij het CBR heeft besloten tot intrekking van een rijbewijs van een bestuurder, omdat deze - kort gezegd - met een te hoog alcoholpromillage een motorvoertuig heeft bestuurd. De intrekking van het rijbewijs is gebaseerd op een psychiatrische rapportage waarbij in veel gevallen wordt geconcludeerd dat sprake is van 'alcoholmisbruik in ruime zin'. In een deel van de zaken wordt deze diagnose enkel gebaseerd op de anamnese, in een ander deel van de zaken worden daarbij andere omstandigheden betrokken. Het is niet ongebruikelijk dat de appellerende partij - de bestuurder van wie het rijbewijs is ingetrokken - een psychiatrisch tegenrapport overlegt waarin de diagnose 'alcoholmisbruik in ruime zin' wordt bestreden. In deze context bezien heeft de Afdeling het wenselijk geacht om in algemene zin meer inzicht te krijgen in de diagnose 'alcoholmisbruik in ruime zin' als ook specifiek in de thans aanhangige zaak waarin deze diagnose ten grondslag ligt aan de intrekking van het rijbewijs.

Gelet op het voorgaande heeft de Afdeling aan partijen het voornemen als bedoeld in artikel 8:47, derde lid, van de Awb bekend gemaakt om dr. A. Korzec, gespecialiseerd psychiater op het gebied van alcoholproblematiek, als deskundige te benoemen. Daarbij heeft de Afdeling aan partijen ook de aan deze deskundige te stellen conceptvragen voorgelegd. [...]

[...] Op basis van het door Korzec opgestelde deskundigenverslag formuleert de Afdeling de volgende algemene uitgangspunten voor de beoordeling van een psychiatrisch rapport in het kader van CBR-keuringen.

Het diagnosticeren van stoornissen in het gebruik van alcohol in het kader van CBR-keuringen is gericht op het algemene belang van de verkeersveiligheid. De diagnose 'alcoholmisbruik in ruime zin' ten behoeve van CBR-zaken is een beschrijvende diagnose waarbij alle gegevens worden gebruikt die wijzen in de richting van problemen rond alcoholgebruik, terwijl aanwijzingen dat het onwaarschijnlijk is dat bij betrokkene sprake is van met alcoholgebruik gerelateerde problemen niet aanwezig zijn. Om tot een diagnose te kunnen komen heeft de psychiater de anamnese, het lichamenlijk en psychiatrisch onderzoek, en het laboratoriumonderzoek als instrumenten tot zijn beschikking.

De diagnose 'alcoholmisbruik in ruime zin' kan in de praktijk niet uitsluitend worden gesteld op grond van de anamnese in combinatie met een sterk verhoogd

ademalcoholgehalte. Reden daarvoor is dat de betrouwbaarheid van de anamnestiche gegevens in de keuringssituatie laag is, omdat de bestuurder in kwestie het rijbewijs doorgaans wenst te behouden. Verder is het ademalcoholgehalte steeds een momentopname. Daarom kan de diagnose 'alcoholmisbruik in ruime zin' alleen worden verkregen met de hulp van meerdere aanwijzingen die deze diagnose ondersteunen en die een aanwijzing kunnen vormen voor aanwezigheid van alcoholproblemen. Deze aanwijzingen kunnen onder meer worden gevonden in de omstandigheden van de aanhouding. Daarbij valt te denken aan contextuele zaken of observaties van de verbalisanten, zoals het (relatief) ontbreken van intoxicatieverschijnselen tijdens de aanhouding, die in het proces-verbaal zijn genoteerd. Daarnaast is het goed of langdurig kunnen functioneren met hoge promillages alcohol een aanwijzing voor alcoholtolerantie en daarmee voor de aanwezigheid van problemen met het gebruik van alcohol. In dat verband kan worden gedacht aan het kunnen besturen van een auto onder invloed van hoge promillages alcohol.

Voorts zijn afwijkende bloedwaarden die voorkomen bij mensen met een chronisch hoge alcoholconsumptie een aanwijzing voor de aanwezigheid van alcoholproblemen. Het ontbreken van dergelijke afwijkende bloedwaarden in de laboratoriumuitslagen betekent daarentegen niet dat de diagnose 'alcoholmisbruik in ruime zin' niet kan worden gesteld, omdat enkele weken alcoholabstinentie al kan leiden tot normalisering van de bloedwaarden.

De omstandigheid dat bij de aanhouding mogelijk geen excessieve alcoholinname is geconstateerd, leidt voorts niet zonder meer tot de conclusie dat geen sprake kan zijn van alcoholmisbruik in ruime zin. Tot slot dient de aanwezigheid van acute tolerantie als gevolg van de opwindingsstoestand van de alcoholgebruiker niet snel te worden aangenomen, nu dit verschijnsel alleen voorkomt bij extreme stress, bijvoorbeeld in oorlogssituaties.

[...] het CBR [heeft] terecht het rijbewijs van [wederpartij] ongeldig [...] verklaard. [...]
[ECLI:NL:RVS:2019:1339](#)

JnB2019, 487

MK ABRS, 17-04-2019, 201804886/1/A2

directie van het Centraal Bureau Rijvaardigheidsbewijzen (het CBR).

Reglement rijbewijzen 103,

Regeling eisen geschiktheid 2000 2, Bijlage behorende bij de Regeling eisen geschiktheid 2000, paragraaf 8.8

WEGENVERKEERSWET. Besluit tot ongeschiktverklaring voor de rijbewijscategorie B is in dit geval niet deugdelijk gemotiveerd. Ten onrechte is doorslaggevende betekenis toegekend aan de omstandigheid dat medicinale cannabis in de richtlijnen Nederlandse Vereniging voor Psychiatrie niet als behandeloptie voor de aandoeningen ADHD en PDD-NOS is opgenomen.

[...] het CBR [heeft] het rijbewijs van [appellant] [...] ongeldig verklaard, omdat [appellant] wegens misbruik van drugs ongeschikt is voor het besturen van een of meer categorieën motorrijtuigen. Op [...] heeft [appellant] een aanvraag ter verkrijging van een verklaring van geschiktheid ingediend. [...] De psychiater heeft de diagnose

cannabismisbruik gesteld en het CBR geadviseerd [appellant] ongeschikt te verklaren voor alle categorieën. Op grond van dit advies heeft het CBR geweigerd een verklaring van geschiktheid af te geven.

[...] Vaststaat dat medicinale cannabis niet volgens de richtlijnen van de NVvP [red: Nederlandse Vereniging voor Psychiatrie] voor de aandoeningen van [appellant] kan worden voorgeschreven. Als dit wel volgens de richtlijnen had gekund, had de psychiater volgens het CBR mogelijk de geschiktheid van [appellant] anders beoordeeld. Het CBR sluit geschiktverklaring bij gebruik van medicinale cannabis niet categorisch uit. De Afdeling zal daarom beoordelen of de psychiater, het CBR en de rechtbank terecht doorslaggevende betekenis hebben toegekend aan de omstandigheid dat medicinale cannabis in de richtlijnen niet als behandeloptie voor de aandoeningen ADHD en PDD-NOS is opgenomen.

5.3 Richtlijnen van de NVvP zijn kwaliteitsstandaarden die psychiaters ondersteunen bij de uitvoering van hun werkzaamheden. Richtlijnen beschrijven evidence based, op de laatste stand van de wetenschap gebaseerde, aanbevelingen. Ze zijn een belangrijk instrument voor het op niveau brengen en houden van de professionele kwaliteit van de psychiater. Er bestaat geen rechtsregel op grond waarvan het CBR is gebonden aan de richtlijnen van de NVvP.

Blijkens het rapport van [...] [red:psychiater] kan er, gelet op deze richtlijnen, niet van een medisch-psychiatrische indicatie bij de aandoeningen van [appellant] worden gesproken. De rechtbank heeft geoordeeld dat psychiater [...] de richtlijnen van de NVvP heeft kunnen volgen. De Afdeling is van oordeel dat de psychiater de richtlijnen in haar oordeel mocht betrekken, maar dat daaraan, anders dan het CBR ter zitting heeft gesteld, geen doorslaggevende betekenis toekomt. De richtlijnen geven immers geen antwoord op de vraag die hier voorligt, namelijk of [appellant] wegens het gebruik van het middel Bedrocan al dan niet geschikt is om als bestuurder van een motorvoertuig aan het verkeer deel te nemen. De omstandigheid dat de behandelend psychiater destijds heeft gekozen voor medicinale cannabis als behandeling van de ADHD en PDD-NOS van [appellant], en daarmee voorbij is gegaan aan de richtlijnen van zijn beroepsgroep, is dan ook niet van doorslaggevende betekenis bij de beoordeling of sprake is van misbruik in de zin van paragraaf 8.8 van de bijlage behorende bij de Regeling.

[...] In aanmerking genomen hetgeen hiervoor onder 5.3 is overwogen over de betekenis van de richtlijnen van de NVvP bij de beoordeling van de rijgeschiktheid, heeft het CBR niet zonder meer van de psychiatrische rapporten en de daarin gestelde diagnose cannabismisbruik kunnen uitgaan. Het bij het besluit op bezwaar gehandhaafde besluit [...] tot ongeschiktverklaring voor de rijbewijscategorie B is derhalve niet deugdelijk gemotiveerd. [...]

[ECLI:NL:RVS:2019:1207](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet bescherming persoonsgegevens

JnB2019, 488

MK ABRS 17-04-2019, 201803823/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Eindhoven.

Wet bescherming persoonsgegevens (Wbp) 35

WET BESCHERMING PERSOONSgegevens. De kwalificatie van een verzoek als Wbp-verzoek is afhankelijk van de omstandigheden van het geval. In dit geval is daarvan geen sprake en dus is ook geen sprake van een aanvraag als bedoeld in artikel 1:3, derde lid, van de Awb.

[...] De kwalificatie van een verzoek als Wbp-verzoek is afhankelijk van de omstandigheden van het geval. Hoewel [appellant] artikel 35 van de Wbp in zijn brief van 16 maart 2017 heeft vermeld, heeft het college zich terecht op het standpunt gesteld dat die brief niet kan worden aangemerkt als een verzoek op grond van de Wbp en dus als een aanvraag als bedoeld in artikel 1:3, derde lid, van de Awb. [appellant] heeft in de brief een aantal vragen gesteld over een procedure in het kader van de Wet Bibob. Uit zijn vragen kan niet worden afgeleid dat hij wilde weten of hem betreffende persoonsgegevens werden verwerkt (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 3 april 2013, [ECLI:NL:RVS:2013:BZ7568](#)). De rechtbank heeft met juistheid vastgesteld dat de brief van [appellant] geen verzoek is om informatie over persoonsgegevens, maar om documenten en inzicht in de procedurele gang van zaken met betrekking tot de Bibob-procedure te verkrijgen. De brief van het college van 4 april 2017 is dan ook geen besluit als bedoeld in artikel 45 van de Wbp. De rechtbank heeft met juistheid geoordeeld dat het college het bezwaar tegen de brief van 4 april 2017 terecht niet-ontvankelijk heeft verklaard. [...]

[ECLI:NL:RVS:2019:1199](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet openbaarheid van bestuur

JnB2019, 489

MK ABRS 17-04-2019, 201804840/1/A3

De Nederlandsche Bank N.V. (DNB)

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 3

Wet op het financieel toezicht (Wft) 1:89

Besluit bestuursorganen WNo en Wob (BbWW) 1 aanhef en onder b

Wet bekostiging financieel toezicht (Wbft)

WET OPENBAARHEID VAN BESTUUR. De financiering en bekostiging van toezichtstaken van DNB vloeien voort, dan wel houden verband met het toezicht op financiële instellingen waarvoor DNB als bestuursorgaan is uitgezonderd van de Wob. De Wob is derhalve ook niet van toepassing op documenten over de financiering en bekostiging van deze toezichtstaken.

[...] DNB [heeft] het verzoek van [appellante] om op grond van de Wob informatie te verstrekken, afgewezen.

[...] De tekst van artikel 1 van het BbWW en de geschiedenis van de totstandkoming van dat artikel geven geen aanknopingspunt voor de stelling, dat de uitzondering van artikel

1, aanhef en onder b, van het BbWW beperkt is tot documenten die zien op individuele instellingen of slecht tot documenten met informatie die onder de geheimhoudingsplicht van artikel 1:89 van de Wft valt. In artikel 1 van het BbWW wordt DNB als bestuursorgaan uitgezonderd voor zover DNB belast is met de uitvoering van taken die voortvloeien of samenhangen met het onder b van dat artikel genoemde toezicht. Daarbij wordt geen onderscheid gemaakt tussen typen documenten. Alle documenten over de uitoefening van de genoemde taken of met informatie die voortvloeit of samenhangen met die taken vallen dus onder de uitzondering. De financiering en bekostiging van toezichtstaken van DNB vloeien voort, dan wel houden verband met het toezicht op financiële instellingen waarvoor DNB als bestuursorgaan is uitgezonderd van de Wob. De Wob is derhalve ook niet van toepassing op documenten over de financiering en bekostiging van deze toezichtstaken. [...]

[ECLI:NL:RVS:2019:1236](#)

JnB2019, 490

Voorzieningenrechter Rechtbank Midden-Nederland, 11-04-2019 (publ. 17-04-2019), UTR 19/444

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Lelystad, verweerder.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 4:7, 7:4 lid 2

Wet openbaarheid van bestuur (Wob)

Aanbestedingswet 2.57

WET OPENBAARHEID VAN BESTUUR. Openbaarmaking documenten tenderprocedure speelautomatenhalvergunning.

De openbaarmaking is beperkt tot het feitelijk verstrekken van de documenten aan de Wob-verzoekster. Verzoekster heeft daarom een spoedeisend belang bij haar verzoek om schorsing van het besluit om zo een verdere verspreiding van de documenten aan derden te voorkomen.

Er is geen wettelijke regeling die toepassing van de Wob in een tenderprocedure waarin de toedeling van schaarse vergunningen aan de orde is, uitsluit. Geen analoge toepassing van de openbaarmakingsregeling van artikel 2.57 van de Aanbestedingswet 2012.

Het bij het verstrekken van de documenten niet in acht nemen van de tweewekentermijn van artikel 6, vijfde lid, van de Wob kan niet leiden tot onrechtmatigheid en vernietiging van het bestreden besluit omdat openbaarmaking een feitelijke handeling is.

[...] [In bezwaar heeft verweerder] het primaire besluit tot gedeeltelijke afwijzing van het verzoek van [bedrijf] om openbaarmaking op grond van de Wob van documenten over de aanvragen van andere deelnemers aan de tenderprocedure, herroepen en de gevraagde informatie alsnog geanonimiseerd openbaar gemaakt.

[...] Spoedeisend belang

[...] De voorzieningenrechter stelt vast dat de openbaarmaking tot nu toe is beperkt tot het feitelijk verstrekken van de documenten aan [bedrijf] als Wob-verzoekster en nog niet heeft geleid tot openbaarmaking aan een ieder. De voorzieningenrechter is van oordeel dat verzoekster daarom een spoedeisend belang heeft bij haar verzoek om zo

een verdere verspreiding van de documenten aan derden te voorkomen. Het betoog van [bedrijf] dat eenmaal openbaar gemaakte documenten niet nogmaals openbaar kunnen worden gemaakt en dat toewijzing van het verzoek om die reden niet het beoogde gevolg heeft, treft daarom geen doel. Verweerder kan op een volgend Wob-verzoek immers besluiten de documenten weer openbaar maken. Een schorsing van het bestreden besluit kan verhinderen dat verweerder tot openbaarmaking aan anderen overgaat. Ook kan het de juridische positie van verzoekster versterken als [bedrijf] de openbaar gemaakte informatie gebruikt zolang de rechtmatigheid van de verstrekking niet in rechte vaststaat.

[...] Misbruik van recht

[...] De voorzieningenrechter stelt voorop dat er geen wettelijke regeling is die toepassing van de Wob in een tenderprocedure waarin de toedeling van schaarse vergunningen aan de orde is, uitsluit. De onderhavige tenderprocedure over de speelautomatenhalvergunning is gebaseerd op de Algemene plaatselijke verordening en de Beleidsregel vergunningverlening speelautomatenhallen Lelystad 2017 van de burgemeester van verweerdere gemeente. Dit betekent dat de Wob en de Awb in beginsel van toepassing zijn. De voorzieningenrechter is van oordeel dat voor een analoge toepassing van de openbaarmakingsregeling van artikel 2.57 van de Aanbestedingswet 2012 op het bestreden besluit geen aanleiding bestaat. Uit de jurisprudentie van de Afdeling over de verdeling van schaarse vergunningen blijkt ook niet dat deze aan de Wob derogerende bijzondere geheimhoudingsregeling van toepassing is. [Zie de uitspraak van de Afdeling van 2 november 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:2927](#) en de uitspraak van 27 september 2017 [ECLI:NL:RVS:2017:2611](#)]. De voorzieningenrechter overweegt verder dat [bedrijf] het Wob-verzoek heeft ingediend nadat zij het voornemen tot afwijzing van haar aanvraag voor de speelautomatenhalvergunning ontving. [bedrijf] kon daarom geen gebruik maken van haar inzage-recht van artikel 7:4, tweede lid, van de Awb om kennis te nemen van de onderliggende stukken van de tenderprocedure omdat zij nog geen bezwaar kon maken. De zienswijzeprocedure van artikel 4:7 van de Awb bood [bedrijf] evenmin de mogelijkheid om dergelijke stukken in te zien, omdat daarbij alleen recht bestaat op (inzage in) stukken die zij zelf heeft ingediend. De voorzieningenrechter concludeert dan ook dat verweerder het Wob-verzoek terecht in behandeling heeft genomen.

[...] Openbaarmakingstermijn

[...] Onder punt 2 is vastgesteld dat verweerder [...] een fout heeft gemaakt door bij het verstrekken van de documenten de tweewekentermijn van artikel 6, vijfde lid, van de Wob niet in acht te nemen. Verweerder heeft dat op zitting erkend. De voorzieningenrechter is daarom van oordeel dat verweerder onzorgvuldig heeft gehandeld tegenover verzoekster. Dit kan echter niet leiden tot onrechtmatigheid en vernietiging van het bestreden besluit omdat openbaarmaking een feitelijke handeling is.

[...]

[ECLI:NL:RBMNE:2019:1483](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet minimumloon en minimumvakantiebijslag

JnB2019, 491

MK ABRS, 17-04-2019, 201804415/1/A3

minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid; thans de staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid;

Wet minimumloon en minimumvakantiebijslag (Wmm) 4, 7 lid 1, 15 lid 1

WET MINIMUMLOON EN MINIMUMVAKANTIEBIJSLAG. BOETE.

TOEPASSELIJKHEID WMM. BEGRIP THUISHAVEN. Uitleg begrip thuishaven als bedoeld in artikel 4, vierde lid, van de Wmm. Het enkele feit dat dit begrip, dat beslissend is voor de toepasselijkheid van de Wmm, aan de hand van de feiten en omstandigheden uitleg vergt, betekent niet dat de op grond van die bepaling opgelegde bestuurlijke boete in strijd met het lex certa-beginsel is. Indien aan de hand van verschillende aanknopingspunten eenmaal is vastgesteld wat de thuishaven van het schip is, bestaat er geen ruimte meer voor een aanvullende toets aan de welvaartssituatie.

[ECLI:NL:RVS:2019:1235](https://ecli.nl/RVS:2019:1235)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Regulier

JnB2019, 492

MK ABRS, 19-04-2019, 201806825/1/V1

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

EVRM 8

Awb 4:5

REGULIER. De staatssecretaris beoordeelt terecht niet ambtshalve of een besluit in strijd is met artikel 8 van het EVRM wanneer hij de aanvraag van een vreemdeling op grond van deze bepaling buiten behandeling stelt.

In zijn enige grief klaagt de staatssecretaris dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat hij, indien hij een verblijfsvergunning regulier weigert en de feiten daarvoor aanleiding geven, volgens Werkinstructie 2018/6 (hierna: WI 2018/6) ook ambtshalve moet beoordelen of dat besluit in strijd is met het recht op gezins- of privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, en dat deze situatie zich hier voordoet. De staatssecretaris voert terecht aan dat de verwijzing van de rechtbank naar WI 2018/6 niet opgaat, omdat hij de aanvraag van vreemdeling 1 niet heeft afgewezen, maar die aanvraag buiten behandeling heeft gesteld. In WI 2018/6 is niet opgenomen dat de staatssecretaris ook in zo'n geval een beoordeling onder artikel 8 van het EVRM moet maken.

Zoals de staatssecretaris daarnaast terecht aanvoert, volgt een verplichting om bij een buitenbehandelingstelling een dergelijke beoordeling te maken ook niet uit de wet- of

regelgeving. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 17 mei 2006 in zaak nr. 200600304/1, JV 2006/256) moet een aanvraag van een vreemdeling voldoen aan de in het nationale recht neergelegde procedurele vereisten, ook indien die vreemdeling een beroep doet op artikel 8 van het EVRM. Artikel 4:5 van de Awb bevat dergelijke procedurele vereisten. Dit betekent dat de staatssecretaris terecht niet ambtshalve beoordeelt of een besluit in strijd is met artikel 8 van het EVRM wanneer hij de aanvraag van een vreemdeling op grond van deze bepaling buiten behandeling stelt. [ECLI:NL:RVS:2019:1246](https://www.ecli.nl/nl/RVS:2019:1246)

[Naar inhoudsopgave](#)

Asiel

JnB2019, 493

MK ABRS, 15-04-2019, 201806922/1/V1

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vb 2000 1.27

Awb 3:42 lid 1

ASIEL. Nareis. Werkinstructies die slechts door mededeling op een website bekend zijn gemaakt zijn alleen al daarom geen recht zijn in de zin van artikel 1.27 van het Vb 2000. De staatssecretaris kan onder omstandigheden op grond van het vertrouwens- en gelijkheidsbeginsel gehouden zijn een niet meer geldende werkinstructie toe te passen.

Deze uitspraak gaat over de vraag of een werkinstructie van de staatssecretaris recht is in de zin van artikel 1.27 van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: het Vb 2000). [...] Het antwoord op de vraag is relevant voor de beoordeling van het beroep van de vreemdeling en referent op paragraaf 2.1.1.1 van werkinstructie 2014/9 van 17 februari 2015 (hierna: WI 2014/9). Hierin stond dat, voor zover hier van belang, de staatssecretaris, als bij nareis overgelegde documenten vals worden bevonden, alsnog een identificerend gehoor aanbiedt. WI 2014/9 is per 1 november 2016 vervangen door werkinstructie 2016/7. In paragraaf 2.1.1.1 van die werkinstructie stond dat de staatssecretaris nader onderzoek kan aanbieden, als een vreemdeling aannemelijk maakt dat het niet aan hem is toe te rekenen dat hij vals bevonden documenten heeft overgelegd en hij in bewijsnood verkeert ten aanzien van het overleggen van echte documenten. De vreemdeling en referent hebben een kerkelijke huwelijksakte overgelegd, die volgens een rapport van 4 november 2016 van Bureau Documenten (hierna: het rapport) vals is. [...]

Uit de totstandkomingsgeschiedenis van artikel 1.27 van het Vb 2000 blijkt niet dat de wetgever voor het begrip recht heeft beoogd af te wijken van het rechtsbegrip van de Awb over beleidsregels. Zo volgt uit de totstandkomingsgeschiedenis van de bepaling over de bekendmaking van besluiten die niet tot een of meer belanghebbenden zijn gericht, waaronder beleidsregels, te weten artikel 3:42, eerste lid, van de Awb, dat de wetgever heeft aangesloten bij de uitleg van de Hoge Raad van het begrip recht in de zin van artikel 99 (oud) van de Wet op de rechterlijke organisatie (Kamerstukken II

1993/94, 23 700, nr. 3, blz. 13 en blz. 107). Dit betekent dat een beleidsbepaling die zich er naar inhoud en strekking toe leent in relatie tot betrokkenen als rechtsregel te worden toegepast alleen recht kan zijn in de zin van het huidige artikel 79 van die wet als hij behoorlijk is bekendgemaakt. Met het oog op de rechtszekerheid en het gemak van één loket voor bekendmakingen heeft de wetgever ervoor gekozen per 1 juli 2009 artikel 3:42, eerste lid, van de Awb zo te wijzigen dat niet tot een of meer belanghebbenden gerichte besluiten van bestuursorganen die behoren tot de centrale overheid steeds in de Staatscourant moeten worden gepubliceerd, tenzij bij wettelijk voorschrift anders is bepaald (Kamerstukken II 2006/07, 31 084, nr. 3, blz. 12). Een dergelijk wettelijk voorschrift ontbreekt hier. De rechtbank heeft niet onderkend dat werkinstructies die slechts door mededeling op een website bekend zijn gemaakt alleen al daarom geen recht zijn in de zin van artikel 1.27 van het Vb 2000. Toch kan de staatssecretaris onder omstandigheden op grond van het vertrouwens- en gelijkheidsbeginsel gehouden zijn een niet meer geldende werkinstructie toe te passen. Daarvan is in dit geval geen sprake. Als een partij in een vreemdelingenrechtelijke zaak een beroep doet op een geldende werkinstructie, die immers blijkt geeft van een vaste gedragslijn, dan zal de rechter daar steeds aan toetsen.

[ECLI:NL:RVS:2019:1171](#)

JnB2019, 494

MK ABRS, 16-04-2019, 201900342/1/V1

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 2p lid 1, 28 lid 1 d, 29 lid 2 lid 4

ASIEL. Nareis. Dat de wetgever het moment waarop de staatssecretaris een referent een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd heeft verleend, heeft gekozen als peilmoment voor de driemaandentermijn, betekent niet dat de wetgever in artikel 29, tweede en vierde lid, van de Vw 2000 ook als vereiste heeft gesteld dat een referent een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd heeft.

Artikel 29, tweede lid, van de Vw 2000 moet worden gelezen in samenhang met het vierde lid. Uit de tekst van deze bepalingen volgt dat gezinsleden die niet gelijk met hun referent of binnen drie maanden na hun referent Nederland zijn binnengekomen, een mvv-aanvraag moeten indienen binnen drie maanden nadat de staatssecretaris aan die referent een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd heeft verleend. Het moment waarop de staatssecretaris een referent een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd heeft verleend, fungeert dus als peilmoment voor de berekening van de driemaandentermijn.

Dat de wetgever het moment waarop de staatssecretaris een referent een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd heeft verleend, heeft gekozen als peilmoment voor de driemaandentermijn, betekent niet dat de wetgever in artikel 29, tweede en vierde lid, van de Vw 2000 ook als vereiste heeft gesteld dat een referent een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd heeft.

Gelet op het in deze bepalingen opgenomen korte tijdsbestek, namelijk de periode van drie maanden vanaf het moment dat de staatssecretaris een referent voor het eerst een

verblijfsvergunning asiel heeft verleend, gaat de Afdeling ervan uit dat de wetgever logischerwijs ervan is uitgegaan dat een referent in die periode een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd heeft. Het ligt immers niet voor de hand dat een referent in de driemaandentermijn al een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd heeft. Verder gaat de Afdeling ervan uit dat de wetgever, met de in artikel 29, tweede en vierde lid, van de Vw 2000 gekozen formulering, niet heeft beoogd om gezinsleden van een referent die een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd heeft, per *definitie* uit te sluiten van het recht op nareis. Uit deze bepalingen volgt dat de gezinsleden moeten behoren tot het gezin van "de in het eerste lid bedoelde vreemdeling" op het tijdstip dat die vreemdeling Nederland is binnengekomen. "De in het eerste lid bedoelde vreemdeling" is een vreemdeling aan wie de staatssecretaris een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd kan verlenen op één van de in het eerste lid opgenomen gronden. Als de staatssecretaris een referent een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd heeft verleend, neemt dit de grond voor asielverlening niet weg. De Afdeling vindt steun voor deze uitleg in de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder e (nu: tweede lid), van de Vw 2000. In de nota naar aanleiding van het verslag (Kamerstukken II 1999/2000, 26 732, nr. 7, blz. 48) is het volgende vermeld. [...]

Paragrafen C5/2 en C2/4.1 van de Vc 2000 zijn in overeenstemming met deze uitleg. Uit paragraaf C5/2 van de Vc 2000 volgt dat de staatssecretaris een referent direct, dus zonder eerst een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te hebben verleend, een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd verleent als het besluit op zijn asielaanvraag meer dan vijf jaar op zich heeft laten wachten. Het is dus mogelijk dat een referent binnen de driemaandentermijn een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd heeft.

Verder volgt uit paragraaf C2/4.1 niet dat de veiligstelling van de driemaandentermijn slechts geldt zolang een referent een asielvergunning voor bepaalde tijd heeft of op een andere manier beperkt is in tijd. Het is dus mogelijk dat een referent of een vreemdeling na de veiligstelling van de driemaandentermijn een opvolgende mvv-aanvraag indient en dat zoveel tijd is verstreken dat die referent een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd heeft.

Gelet op het voorgaande is in artikel 29, tweede en vierde lid, van de Vw 2000 niet als vereiste opgenomen dat een referent een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd heeft. De staatssecretaris heeft daarom ten onrechte aan het besluit ten grondslag gelegd dat referent een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd heeft.

[ECLI:NL:RVS:2019:1174](https://ecli.nl/RVS:2019:1174)

JnB2019, 495

**Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 25-02-2019 (publ. 16-04-2019),
AWB 18/7933**

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 29 lid 2

ASIEL. Nareis. Verschoonbare overschrijding van de termijn van drie maanden.

De rechtbank is van oordeel dat verweerder in redelijkheid niet aan referent heeft kunnen tegenwerpen dat hij niet tijdig een aanvraag om afgifte van een mvv voor eiseres heeft ingediend. Hierbij is van belang dat referent al tijdens zijn eerste gehoor (pagina 9) te kennen heeft gegeven dat hij Eritrea heeft verlaten omdat hij graag met zijn moeder herenigd wilde worden. Verder acht de rechtbank van belang dat referent ten tijde van het verstrijken van de termijn van drie maanden net zestien jaar was geworden en hem eerst na het verstrijken van de termijn een voogd werd toegewezen, die zijn belangen behartigde. Dat de voogd er destijds vanuit is gegaan dat de stiefmoeder de biologische moeder was van referent, kan referent in redelijkheid niet worden verweten, nu de aanvraag voor zijn vader, stiefmoeder en halfbroers en -zussen is ingediend zonder dat hierover met hem is gesproken, en hij deze niet heeft kunnen corrigeren. Verweerder heeft zich van het voorgaande onvoldoende rekenschap gegeven, zodat het bestreden besluit niet zorgvuldig is voorbereid en genomen. Gelet op alle feiten en omstandigheden is de rechtbank van oordeel dat referent er in dit specifieke geval op heeft mogen vertrouwen dat Nidos tijdig een aanvraag voor eiseres zou indienen. Het beroep is reeds daarom gegrond.

[ECLI:NL:RBDHA:2019:3722](https://ecli.nl/RBDHA:2019:3722)

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB2019, 496

MK ABRS, 26-04-2019, 201600860/2/V2

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Gezinsherenigingsrichtlijn (PB 2003 L 251, met rectificatie in PB 2012 L 71) 15

Wet inburgering 7 lid 2 aanhef en onder a

Vreemdelingenbesluit 2000 3.80a

GEZINSHERENIGINGSRICHTLIJN. VERBLIJFSVERGUNNING VOORTGEZET VERBLIJF. PREJUDICIËLE VRAGEN. INBURGERING. De staatssecretaris van Justitie en Veiligheid mag een verblijfsvergunning voor voortgezet verblijf weigeren, als de vreemdeling het inburgeringsexamen niet heeft gehaald. Maar hij mag de vergunning niet weigeren als dat in het concrete geval onevenredig is. Verwijzing naar verwijzingsuitspraak van 10-05-2017,

[ECLI:NL:RVS:2017:1252](https://ecli.nl/RVS:2017:1252), arrest Hof van Justitie van 07-11-2018,

[ECLI:EU:C:2018:876](https://ecli.eu:C:2018:876).

[ECLI:NL:RVS:2019:1380](https://ecli.nl/RVS:2019:1380)

Zie in dit verband ook de uitspraak van dezelfde datum inzake [ECLI:NL:RVS:2019:1382](https://ecli.nl/RVS:2019:1382).

Bij deze uitspraken is een [persbericht](#) ("Geen verblijfsvergunning als je inburgeringsexamen niet haalt, tenzij dat onevenredig is") uitgebracht.

Procesrecht

JnB2019, 497

MK ABRS, 16-04-2019, 201802447/1/V1

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

EU Handvest 41

Richtlijn 2013/32/EU 31

Vw 2000 42

PROCESRECHT. Verlenging van de beslistermijn krachtens artikel 42, vierde lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000, vanwege ontwikkelingen rondom Gülenisten en de Turkse rechtsstaat. De staatssecretaris heeft voldoende informatie verschaft over de reden van verlenging, te weten dat complexe feitelijke of juridische kwesties aan de orde waren.

Deze uitspraak gaat over de vraag of de staatssecretaris voldoende informatie heeft verschaft over de verlenging van de beslistermijn krachtens artikel 42, vierde lid, aanhef en onder a, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000). [...]

De vraag in hoeverre artikel 41 van het EU Handvest tot meer motivering zou verplichten dan uit het in artikel 42, vierde lid, aanhef en onder a, en zevende lid, van de Vw 2000 geïmplementeerde artikel 31, derde en zesde lid, van de Procedurerichtlijn voortvloeit, behoeft geen beantwoording, gelet op het volgende. In de brief van 2 augustus 2017 heeft de staatssecretaris de vreemdeling in kennis gesteld van de verlenging. In een brief van 4 september 2017 heeft hij de vreemdeling informatie verschaft over de reden van de verlenging. Die informatie komt erop neer dat de ontwikkelingen destijds rondom Gülenisten en de Turkse rechtsstaat gevolgen hadden voor de beoordeling van de asielaanvraag en dat daarover landeninformatie verzameld moest worden. De staatssecretaris heeft op deze wijze voldoende informatie verschaft over de reden van verlenging, te weten dat complexe feitelijke of juridische kwesties aan de orde waren. Dat hij wellicht een besluitmoratorium had kunnen instellen doet niet af aan de mogelijkheid de beslistermijn te verlengen als aan de vereisten daarvoor is voldaan. Nu de verlenging van de beslistermijn op een deugdelijke grondslag berust en deze op 6 mei 2018 verstreek, heeft de staatssecretaris met het besluit van 24 november 2017 op tijd beslist. De staatssecretaris was daarom tijdens het indienen van het beroepschrift niet in gebreke, zodat de rechtbank het beroep niet-ontvankelijk had moeten verklaren.

[ECLI:NL:RVS:2019:1169](https://ecli.nl/RVS:2019:1169)

[Naar inhoudsopgave](#)